

Maak mij, HEER, met uw wegen vertrouwd, leer mij uw paden te gaan. Wijs mij de weg van uw waarheid en onderricht mij, want U bent de God die mij redt, op U blijf ik hopen, elke dag weer.

PSALM 23: 4-5 (NBV21)

Ontdek meer wandeling op
podwalks.izb.nl

De **IZB-Podwalks** zijn een nieuw initiatief om op een laagdrempelige manier over de God van de Bijbel, om van het evangelie te delen. Tijdens een wandeling leiden we mensen langs bijzondere plekken in een stad, dorp of wijk. We nodigen hen uit om even stil te staan, te luisteren, en met open ogen te zien en horen wat er op die plekken is gebeurd of nog steeds gaande is.

IZB Podwalk: Alphen aan den Rijn

1. Welkom in Alphen en uitleg concept

“Welkom in de meest gemiddelde stad van Nederland. Uit onderzoek blijkt sinds een paar jaar dat de verdeling tussen arm en rijk, stad en land, jong en oud, hier het dichtst bij het landelijk gemiddelde licht. Waarom staan we dan juist hier? Kijk om je heen en je ziet een modern en efficiënt station. Strakke appartementen met identieke balkonnetjes. Een paar restaurants waar je sushi kunt halen. Een fietsenwinkel met fatbikes in de aanbieding. Hoe doorsnee wil je het hebben... Saai, dacht ik zelfs.

Maar, daar zit de uitdaging van deze wandeling. Dit wordt een oefening in nieuwsgierigheid, in verwondering over de wereld waarin je leeft. Kijk, lang geleden leefden we in een betoverde, magische wereld, waarin God alomtegenwoordig was. In regen en zonneschijn, in ziekte en gezondheid, in overheid en maatschappelijk leven. Langzamerhand zijn we dat perspectief op de wereld verloren. Hoe meer we dachten te begrijpen van de wereld, hoe minder we God nog zagen.

Overigens is dat niet alleen postmodern. In de Bijbel waarschuwt Mozes het volk Israël al, je kunt het lezen in Deuteronomium 8, dat we geneigd zijn te wennen aan overvloed, aan het leven, alsof het vanzelfsprekend is. En te vergeten dat het gave is, een geschenk, om te mogen leven en wonen in Gods wereld. Dan gaat de glans eraf.

Misschien kunnen we het wel opnieuw leren. Ontvankelijkheid. Een open oog en oor. Hier echt zijn, de mensen zien, de wereld zien en in dit alles ook God te zien. Bij Godservaringen denken wij misschien eerder aan een spectaculaire zonsongang, de grootse geboorte van een kind, een stem uit de hemel. Maar

als dit Zijn wereld is, dan kan ook een grasriet een verwijzing naar Hem zijn. Of dat kind in die bakfiets dat je aankijkt. De uitdaging is om God niet op te sluiten in het bijzondere, maar je te laten raken door wat er hier en nu van Hem te vinden is.

o Zo gaan we samen wandelen door de stad. Kijken of het ons lukt.”

2. Stationsstraat:

“Je loopt hier door een straat met huizen uit de afgelopen 100 jaar. Kijk eens of je verschillende bouwstijlen kunt onderscheiden. De brede dakgoten uit de jaren '30. De herenhuizen uit de jaren '10. Wat latere huizen uit de jaren '70. Lopend door de straat zal vast ergens schilders aan het werk zien. Een verbouwing die gaande is. Net een nieuwe laadpaal voor de deur. Een te koop of net verkocht bord in de tuin. Een bladderend kozijn. Een tuintje met onkruid naast een strakke tegeltuin. Niets hier is superoud. Het verandert ook continue, want op allerlei manieren wordt er hier gestreden tegen de vergankelijkheid. Er is constant onderhoud nodig.

Als we zeggen dat God de schepper is van hemel en aarde, dan bedoelen we als christenen vooral dit. Vaak gaan discussies over de schepping over het eerste begin, over de oorsprong. Maar veel belangrijker is dat er sindsdien ook wel onderhoud gepleegd wordt. Als Schepper is God de grote Onderhouder.... In de oude Psalmen, bijvoorbeeld in psalm 104, wordt dit poëtisch uitgedrukt:

*Hij bevochtigt de bergen vanuit Zijn hemelzalen,
de aarde wordt verzadigd door de vrucht van Uw werken.
Hij doet het gras groeien voor de dieren,
het gewas ten dienste van de mens.*

Het gaat allemaal niet vanzelf. Hierin lijken wij op onze Schepper. Al dat onderhoudswerk, dat renoverende, het trekken van onkruid zelfs, die klusjes waar we tegen aan hikken. Het is óók een constante vorm van betrokkenheid, van zorg, van aandacht, om de boel bewoonbaar en leefbaar te houden. Voor onszelf en anderen. Op één of andere manier werkt God hierin, schakelt ons daarbij in en maken wij iets van Hem zichtbaar.

o ... Mocht je nieuwsgierig zijn naar de bijbelteksten die ik noem: net voor de brug rechts, zit een christelijke boekhandel, die kunnen je vast aan een Bijbel helpen.’

3. Oude Rijn/Swaenswijkbrug/Maranathakerk:

“De Swaenswijkbrug ligt over de Oude Rijn - waar Alphen aan den Rijn naar genoemd is natuurlijk. Het viel me ineens op dat er zoveel camera's om die brug heen staan. En het bord “Let op! Brug wordt automatisch en op afstand bediend.” Vandaar dus die camera's. Als ik net over de brug heen ben, begint de bel te rinkelen en gaat hij open. Geen schip in zicht. Ik denk, gaat er nou iets mis? Maar nét als de brug helemaal open is, komt er inderdaad een groot grindschip aan varen. Het is gewoon perfect getimed op de vaart van het schip af. Het schip hoeft niet eens af te remmen. Magisch om te zien. Er is wel een brugwachter, maar niet hier.

Als we eerlijk zijn, is God voor ons ook vaak zo iemand. Verborgen. Op afstand. Zó zelfs, dat we ook kunnen denken: Is Hij er wel? Zeker als er bruggen in ons leven ophaald worden, en we niet snappen waarom dingen gebeuren. Job worstelt daar al mee, kun je lezen in de Bijbel. Er overkomt hem allerlei ellende en hij vraagt zich af of het niet gewoon allemaal willekeur is. Is er wel een brugwachter en zo ja, is die wel goed en rechtvaardig. Speelt hij geen spelletjes met ons?

Inderdaad is God verborgen. Hier rondlopend is Hij niet zomaar ineens beschikbaar. We proberen op te letten. Rond te kijken. Ontvankelijk te zijn. Maar God is God, niet voor ons controleerbaar en beheersbaar. En toch: in de Bijbel en in de ervaring van generaties gelovigen, is God niet afstandelijk. Geen brugwachter op afstand. Voor ons onzichtbaar ja, maar dichtbij.

... Aan het eind van de straat staat de Maranathakerk. Voor veel mensen is zo'n kerk een plek waar God te vinden was. Ik dacht, eens kijken of ik er in kan. Als je om de kerk heen loopt, is er een wijkcentrum gebouwd tegen de kerk aan. En toen ik er was, liepen er wat oudere dames naar binnen en ik vroeg waarvoor ze kwamen. 'We gaan breien voor Moldavië', zei ze. Het raakte me. Zomaar op een zomerochtend, is de kerk open, en is er betrokkenheid op mensen ver weg. Zou zoiets van God kunnen zijn?"

4. Kruising Pieter Doelmanstraat/Raadhuisstraat

Je bent al door een stukje voetgangerszone met wat winkels gelopen. Hier kruis je een fiets en busroute. Een hoop gezelligheid en beweging eigenlijk om je heen. Een hoop te zien. Een hoop mensen. Ga eens hier op de kruising rustig een

kwartiertje zitten kijken. Als je je geneerd, haal dan gewoon even een patatje bij Bram Ladage naast de brug of een koffie to go bij de Corner. Heb ik ook gedaan.

Onthaast even.

Je ziet een grote Vue-bioscoop. Voor spektakel, het spectaculaire, het 'zienswaardige' moet je daarbinnen zijn. Film en entertainment in de bios en op de bank slurpen veel aandacht op. Maar de suggestie kan ervan uit gaan, dat de eigen leefwereld maar saai is.

Gek genoeg verwachtte ik dat ook een beetje van Alphen, als 'meeste gemiddelde stad van Nederland'. Overhaupt kunnen we soms een beetje neerbuigend denken over ons eigen land. Het is nogal aangeharkt. Gereguleerd. Plat. Maar hier zittend valt dat me eigenlijk alles mee. Nee, tot nu toe zie je weinig spectaculaires, weinig historische of architectonische hoogstandjes. Maar er wordt wel geleefd. Tel de verschillende soorten voertuigen op wielen eens: fietsen, veel soorten fietsen, maar ook brommers, bussen, rollators, etc. Er is bedrijvigheid. Er is gezelligheid. Veel terrasjes eigenlijk en restaurantjes.

Genesis 1, het eerste hoofdstuk van de Bijbel, vertelt van God die speciaal één dag, de zevende dag nam, om te rusten van Zijn werk, om te 'zien dat het goed was'. 'Zien dat het goed is', dat is het bijbelse vocabulair voor 'ergens van genieten'. Kun jij dat ook nog zien als je hier zit?

5. Adventskerk

“God zij met u' staat er groot op het bord op de toren van de Adventskerk. Hier komen we God dan toch even heel expliciet tegen. Deze wens komt natuurlijk niet uit de lucht vallen. Hoe komt die hier? Midden in het centrum van deze stad? Hoe komt dit gebouw hier? Met zijn klokken die om het kwartier van zich laten horen. En dit bericht zo constant onder de aandacht brengen?"

De kerk zoals die nu is, staat er net 100 jaar. Dat lijkt al veel in onze snelle wereld. Maar dáárvóór stond hier al de 'Nieuwe kerk', zoals die genoemd werd, in 1916 brandde die helaas af door een slordige loodgieter. 'Nieuw' werd die kerk genoemd, omdat die in 1619 werd gebouwd, als vervanging van een 'Oude kerk', de Middeleeuws kerk uit de 13e eeuw, die helaas óók aan de vlammen ten prooi viel. Zelfs dat is nog niet de eerste kerk hier geweest. Al in het jaar 720 werd

er hier een stenen kapel gebouwd door de monnik Wynfrith, beter bekend als Bonifatius. In het kielzog van Willibrord, die 30 jaar eerder de kerstening van de Friezen in de lage landen begonnen was.

Ik bedoel maar: dit bericht hier op de kerk, brengt ons terug op honderden jaren van mensen die zich geroepen voelden deze boodschap te brengen. Van een God die met ons is. Het heeft ons land en onze cultuur gevormd. In elke stad, in bijna elk dorp, staat er een kerkje in het centrum. Om ons hieraan te herinneren. Gods aanwezigheid, of onze ervaring daarvan, wil ik maar zeggen, is geen natuurlijk gegeven. Het is ons op bepaalde manieren vreemd. Het moet ons elke keer gezegd worden, in herinnering gebracht. Het evangelie van Mattheus eindigt daarom met een zendingsofdracht: 'Ga dan heen, onderwijs al de volken... En zie, Ik ben met u al de dagen, tot de voleinding van de wereld.'

Nu wordt dit gemakkelijk een theoretisch of historisch verhaal. Wordt het ook vandaag werkelijkheid? Ik liep hier ook zelf om de kerk heen te kijken. Voelde aan de deur. Dicht. Ik gluurde door een raam. Een kerkrentmeester die binnen bezig was met wat klusjes aan het gebouw, zag mij. Opende de deur: 'Kan ik u ergens mee helpen?' Hij nodigde me uit om binnen te kijken. Ik kreeg een kundige en enthousiaste rondleiding. 'Dat is nou ook toevallig dat ik hier nu net ben,' zei hij. Een mooi aanknopingspunt voor mij om uit te leggen, dat we als christenen misschien moeten leren om dat niet meer te zeggen. Maar zo'n ontmoeting vrijmoedig als een geschenk van God te aanvaarden.

⋮ Hoe het vandaag voor jou hier loopt, kan ik niet zeggen. Ik hoop dat je ook zulke dingen onderweg meemaakt.

6. Sint Bonifatiuskerk

"Hier, op een steenworpafstand van de protestantse stadskerk, staan we nu bij een Rooms-katholieke neogotische kruiskerk. Trots en opvallend de hoogte in. Voor mij als protestant heeft het iets pijnlijks. Die gescheidenheid, die splijting, in het christendom. Maar ook: dat wij deze christelijke broeders en zusters eeuwenlang verboden hun eigen kerkgebouwen te hebben. Pas in 1796 komt er door de Franse revolutie godsdienstvrijheid in Nederland, en mogen er ook andere dan protestantse kerkgebouwen gebouwd worden. Vrijheid heeft in Nederland geen christelijke, maar seculier-revolutionaire wortels. Ik bedoel maar: christelijke

kerken hebben de roeping Gods aanwezigheid zichtbaar te maken, God present te stellen. Maar helaas verduisterden we in de praktijk soms ook het zicht op Jezus Christus.

Hier oefenen we ons er even in om ervoor te waken dat mijn ervaring, mijn geloof, mijn zicht op God, maatgevend worden. Ik wijs je even op het kleine monument voor priester Zacharias de Korte, rechts naast de kerk, als je door het hek naar de begraafplaats loopt. In 1944 was hij deken, hoofdpriester, van Alphen, maar werd gearresteerd door de SD op verdenking levensmiddelen aan onderduikers te verstrekken. Hij werd gedeporteerd naar Bergen-Belsen, waar hij half maart 1945, vlak voor de bevrijding, aan tyfus bezweek. "De ijver voor uw huis, heeft mij verteerd." staat erbij, een citaat uit Psalm 69:10. Met ere herdenken wij deze broeder in Christus.

En denk er eens over na, hoe het werkt in jouw leven. Kun je God soms aan het werk zien, in de levens van mensen om je heen? Die misschien wel anders denken en geloven dan jij?

⋮ De Mariakapel, linkerdeur van deze kerk, is meestal open. Loop er eens binnen. Er branden kaarsjes. Er ligt een gebedenboek. Lees en blader wat. Laat je raken door de intense gebeden. Schrijf er misschien zelf wat in."

7. Castellumstraat

"Castellumstraat heet het hier. Omdat er hier dus in de Romeinse tijd al een castellum stond, een romeins fort voor 500 tot 1000 man. Zij waren hier de baas. Nu staat hier het glimmende stadhuis van Alphen. Van die Romeinse geschiedenis is hier helemaal niets meer te zien. Ben je daarin geïnteresseerd, bezoek dan zeker het Archeon aan de zuidkant van Alphen. Hier zie je er niets van. Tenminste. Aan de Romeinen danken we nog steeds veel van ons rechtssysteem. Dat is een onzichtbare dimensie van onze werkelijkheid, maar essentieel. 'De overheid', tegenwoordig lijkt het vooral iets om op te mopperen. Maar je kunt hier in Alphen vrij rondlopen. Veilig. Alles ziet er netjes uit. De gebouwen. De wegen. Het lijkt als Nederlander vanzelfsprekend, maar ga maar eens kijken in een land waar de overheid niet functioneert, in een failed state, als Libie, Jemen, Syrië. Hoe onleefbaar en onmenselijk de wereld dan wordt. Hier in het stadhuis zit een 'rechtswinkel', om je juridisch bij te staan, bij wat voor onrecht je dan ook bedreigt.

Niet voor niets wordt God in de Bijbel geprezen en bezongen als een God die houdt van recht en gerechtigheid. In overheden, systemen en gezagstructuren, daarin is God potentieel aanwezig. Hij kan erdoorheen werken. Hij kan Zichzelf daarin kwijt. Leven wij niet elke dag in die gezegende omstandigheden? Natuurlijk mag je ook kritisch kijken naar de overheid. Om haar aan het recht te houden, aan haar roeping. Bidden voor onze regering, dat ook. Maar wat dat dan aan vrede en recht oplevert, dat dan ook in dankbaarheid als kostbare Godsgeschenken aanvaardden.”

8. Bospark

“Je staat hier dus in het ‘Bospark’. Groen is het om je heen. Mooi. Rustig. Het is getemde natuur. Rond 1930 was er de grote depressie, een economische crisis met grote werkloosheid. Als werkverschaffingsproject werd dit park toen met de hand aangelegd. Elke dag waren hier mannen zand aan het scheppen, en bomen het planten. De kastanjabomen om je heen naderen dus de 100 jaar.

Het illustreert wel een beetje hoe wij de wereld langzamerhand naar onze eigen hand hebben gezet. De natuur hebben getemd. In gebruik genomen. Veel gevaren hebben uitgebannen. Zo veilig als een grote kinderboerderij, een eendenvijver en gemaaide gazons is de natuur in Nederland.

Raar eigenlijk, dat we ons in deze tijd, in zo’n wereld, soms onveiliger en banger voelen dan vroeger. Niet voor wolven en beren dan. Die kom je hier niet tegen. Maar meer voor mensen. Zeker als het donker is, kan het unheimisch zijn. Wie zwerft hier dan rond?

Iets van Genesis 3 en 4 proef je hier. Dat de schepping mooi is. Dat zie je hier nog. Maar daarin is gebrokenheid gekomen, hoogmoed, begeerte, jaloezie ook. Hoe prachtig dit park ook is. Wij mensen wonen hier. En voor elkaar zijn wij niet altijd zo mooi. Schapen en paarden kunnen we temmen. Maar mensen niet. Onszelf niet. Uit ons hart komen niet alleen goede dingen voort. Er is ook kwaad.

Dat is niet volledig controleerbaar en beheersbaar voor ons. Misschien hebben we daar God voor nodig? Als ankerpunt van vertrouwen? Om mij te temmen zonder tam te worden? Misschien doet Hij dat op dit moment wel? Door deze overwegingen heen?”

9. De rotonde ad Sacharovlaan

“Als voetganger kun je hier gewoon doorlopen. Je bent de zwakste, de langzaamste en kwetsbaarste verkeersdeelnemer. Maar er ligt een zebrapad. Je hebt voorrang. De grootste en zwaarste vrachtwagens remmen voor je. De meeste mensen houden zich aan de verkeersregels hier. Zie eens hoe gesmeerd dat loopt. Net hadden we het al even over hoe goed een functionerende overheid is. Wat een Godsgeschenk.

Maar besef ook eens hoe door en door christelijk deze verkeersregels zijn. Hier geldt niet het recht van de sterkste en de snelste. Dat had ook gekund. Zo hadden we het ook kunnen organiseren in Nederland. Maar 1000 jaar christendom heeft bepaalde normen en waarden diep ingesleten. De zorg voor het zwakke. Barmhartigheid. ‘De eersten zullen de laatsten zijn, de laatsten de eersten.’ Misschien vind je het apart om dat bij zoiets prozaïsch als een zebrapad te bedenken. Maar je bent dan toch maar mooi veilig aan de overkant gekomen.

In het bijbelboek Richteren krijg je een inkijkje in een maatschappij van méér dan 1000 jaar voor Christus. Een wereld zonder verkeersregels. Een wereld waarin iedereen maar een beetje doet wat goed is in eigen oog. En wat een chaos dat wordt. En het is daar duidelijk: dat is niet zoals God het graag ziet.

Geniet God dus van rotonde’s en zebrapaden? Dat weet ik niet, natuurlijk. Maar het zou kunnen. In ieder geval is goed voor ons om te zien dat geloven in God veel dieper ingrijpt in ons leven, dan we vaak beseffen.”

10. Parkeerplaats Aldi en Gamma:

“Mooi is het niet wat je om je heen ziet. Tenminste. Ik ben zelf niet zo’n autoliefhebber, maar misschien zie jij wel hele mooie boliden staan hier op deze parkeerplaats tussen de Aldi en Gamma in. Typerend voor onze tijd vind ik deze plek wel. Mobiliteit, welvaart, goedkoop winkelen. Klussen aan je huis, een nieuwe keuken, op zaterdag even naar de XXL carwash. Je kunt het betalen. We zijn er wat druk mee. We vinden het ook min of meer belangrijk.

Het is ook wel heel massaal. Overweldigend bijna als je hier staat in de drukte. Is dit nou van God? Ergens zijn welvaart en rijkdom een zegen. Welvaart en overvloed, God beloofde het zelf aan het volk Israel dat hij lang geleden bevrijdde

uit Egypte. Een land vloeiend van melk en honing. Daarna mochten ze onderweg.

Maar ja. Was dit het idee? Tegenwoordig lopen we ook tegen de grenzen aan van dit economisch systeem. Er is nieuwe aandacht voor duurzaamheid. Misschien moeten we soms ook kunnen genieten van minder. Zijn we een waarde als 'zelfbeheersing', 'matigheid', niet teveel vergeten? Zijn spullen, wonen, vakanties, niet een soort doel op zichzelf geworden voor ons? Die we daarom ook niet meer als kanaal van Gods aanwezigheid ervaren, maar alleen maar aanleiding geven tot nog meer hebberigheid? Wat zegt het dat we tegenwoordig nieuwe stadwijken niet bouwen rondom een kerk, maar rondom een winkelcentrum?

Nou ja. Dit is misschien wel heel kritisch. Er staat hier dan toch ook maar een Textielbak voor de kringloop. Af en toe geven we nog wat weg. Hopeloos is het dus niet met ons. God heeft ons nog niet geheel en al verlaten, denk ik dan maar."

11. Europapark:

"Deze strakke nieuwbouw wijk, waaronder dit Europapark, heet 'Kerk en Zanen' maar dat heeft dus niets met de kerk te maken. Het is afgeleid van de oude polder, die hier ligt. Mooi dat ze dit Europapark hebben genoemd trouwens. Net als dit park is Europa voor ons een veilige ruimte. Ik bedoel niet de soms bizarre bureaucratie van de Europese unie. Maar er liggen hier nergens landmijnen. 80 jaar vrede kennen we. Sinds Rusland Oekraïne binnenviel in 2022 voelen we dat misschien ook weer wat meer. Soms moet er eerst weer iets bedreigd worden, lijkt het, vóór we iets waarderen.

Toen ik hier aan kwam lopen, ben ik ergens op die bankjes in het midden mijn boterhammetje op gaan eten. Wat een ruimte om te spelen! Wat een speelplek. Een pannakooi, een tennisbaan, een basketbalveldje, een enorm skatepark. Velden om te voetballen. Maar niemand te bekennen. Ik wilde innerlijk al mopperen op de jeugd van tegenwoordig die niet meer van de bank af te krijgen is. Toen ik toch wat kinderen met stuntstepjes bezig zag. Een heerlijke lach op hun gezicht. Die brak bij mij ook door.

Speelsheid zit in de mens. Huizinga typeerde ons al als 'homo ludens', 'de spelende mens'. Creativiteit, plezier, ontspanning. Je onttrekken aan nuttigheid alleen. We kunnen soms somberen dat we het kwijt zijn, maar het valt niet te onderdrukken. In de Bijbel is het ook helemaal opgenomen in het religieuze: de tempel in het Jodendom van het Oude Testament is een plek van grandioze architectuur, van kunst, van zang en muziek, van dagenlange feesten en het goed hebben met elkaar. En bij uitstek is dat Gods plek ook in de wereld.

Misschien heb je een bal of skates bij je. Maar waarschijnlijk niet. Misschien mag je meedoen? Of kijk even mee met de kinderen die hier aan het spelen zijn. Welke plek heeft het speelse en creatieve in jouw leven? Krijgt het de ruimte? Kan God die ruimte gebruiken?"

12. Voetgangers/fietstunnel 'De Verbinding 2010'

"Zo, we zijn al weer rond. Je bent terug bij het station. De fiets- en voetgangerstunnel draagt de naam 'De Verbinding'. Gebouwd in 2010 blijkbaar. Dat verwijst naar de infrastructuur van deze plek natuurlijk. Heel letterlijk. Het maakt dat mensen elkaar kunnen bereiken, het gaat om toegankelijkheid. Maar letterlijke verbinding, dat is nog wat anders dan daadwerkelijk met 'elkaar in verbinding staan'. Dat zie je misschien hier ook wel om je heen. Stelletjes die samen lopen. Ouders met kinderen. Een groepje jongeren. Zie je ze?"

Je bent zelf rondlopen in Alphen. Ik weet niet of je zelf hier vandaan komt. Zo niet, dan ben je misschien geen bekende tegengekomen. Misschien heb je wel mensen gesproken. Terwijl je op een bankje zat. Of ergens een kopje koffie kocht. Hopelijk heb je ergens toch wel iets van verbinding ervaren.

Heel eenvoudig is dat niet. Wij hebben samen naar God gezocht, zomaar op deze plekken. De Bijbel die vertelt ons van een God die ook zo mensen zoekt. Maar met moeite voet aan de grond krijgt. Ergens is het een wonder als het gebeurt. Verbinding. Contact. Relatie. Je proeft ook wel: je kunt dat niet afdwingen. Soms denken we: God moet daar maar harder voor werken om onze aandacht te krijgen. Nou, hij heeft best zijn best gedaan. Heel het verhaal over Jezus gaat daarover, dat God zelf de stap zet naar de wereld, zijn wereld binnenkomt. Johannes vertelt daar

prachtig over in het eerste hoofdstuk van zijn evangelie. Maar, vertelt hij dan ook eerlijk: echte verbindingen, leiden ook tot veranderingen, die vergen iets van ons. En daar zitten we natuurlijk niet altijd op te wachten. Dat er een Ander is, die onze aandacht vraagt.

Hoe is dat in je eigen leven gegaan eigenlijk? Is er een verbinding met God tot stand gekomen? Geweest? Of heb je er vandaag iets van geproeft? Op deze plek? Deel dat eens met iemand. Je reisgenoot misschien. Of zomaar iemand.”

Ik vond het in ieder geval fijn om hier, met jou rond te lopen.

- Teun de Ridder

Ontdek alle wandeling op
podwalks.izb.nl

